

Op 7 maart had Elizabeth Baxter het knobbeltje ontdekt.

Ze stond onder de douche en eerst wreef ze er nog gewoon overheen met de gedachte dat het alleen maar wat vetweefsel was, of een spierknoop, of misschien zelfs wel een hersenspinsel. Daarna had ze er voortdurend met haar vingertoppen overheen gewreven. Steeds opnieuw, totdat ze het zeker wist.

Er was geen twijfel mogelijk, het was een knobbeltje.

Het deed er niet toe wat voor knobbeltje het was, ze moest zich direct laten onderzoeken. Ze had deze weg al eerder bewandeld en omdat ze al eens borstkanker had gehad, wist ze hoe belangrijk zelfcontrole was. Ze draaide de kraan dicht, droogde zich af en met de handdoek nog om zich heen geslagen, belde ze haar dokter.

De borstfoto werd drie dagen later gemaakt en de dag daarna was er een biopsie gedaan waarbij er wat weefsel was weggenomen voor verder onderzoek. Nu, op een zonovergoten ochtend half maart, in de spreekkamer van dokter Marc Steinman, zat Elizabeth ongemakkelijk rechtop naast John te wachten tot de dokter met de uitslagen zou komen.

‘Het is kwaadaardig; dat weet ik gewoon.’ Elizabeth leunde wat opzij en fluisterde: ‘Hij zou ons niet hebben laten komen als het niet kwaadaardig was.’

John zuchtte zachtjes en zijn blik kruiste die van Elizabeth. ‘Dat weet je niet. Waarschijnlijk is er niets aan de hand.’ Maar zijn stem klonk niet zo overtuigend als anders en in

zijn ogen stonden verwarring en angst te lezen. Hij pakte haar hand steviger vast. ‘Het is vast niets.’

Elizabeth keek strak voor zich uit. Aan de muur hing een veel te grote ingelijste prent van een koppeltje wilde eenden dat een spiegelend meer overstak. *God, nee, alstublieft... niet wéér kanker. Alstublieft.* Ze deed haar ogen dicht en de eenden verdwenen.

Ze liet een reeks herinneringen van niet zo lang geleden de revue passeren. Ashley en Luke die naast elkaar zitten op de trouwreceptie van Luke en Reagan, en na al die jaren weer met elkaar praten; Kari en Ryan die hun huwelijks-geloften uitspreken in de tuin van de Baxters; kleine Jessie die haar eerste stapjes zet; Maddie en Hayley hand in hand voor de eerste keer na het ongeluk waarbij Hayley bijna was verdronken.

Ze hebben me nodig, God, ze hebben me nog steeds nodig. En ik heb hen nog steeds nodig. Alstublieft, God, laat het geen kanker zijn.

Op de gang klonken voetstappen en de ogen van Elizabeth vlogen open. ‘Help me, John.’ Haar stem klonk benauwd en bang.

‘Stil maar.’ John boog zich dichterbij haar toe zodat ze tegen hem aan kon leunen. ‘Het komt wel goed.’

De dokter kwam de kamer binnen met een dossier onder zijn arm geklemd. Hij stond even stil, knikte naar hen en ging vervolgens aan het bureau tegenover hen zitten. ‘Goed dat jullie er zijn.’ Hij sloeg de map open en haalde het bovenste blad eruit. Eerst keek hij naar John, daarna naar Elizabeth. ‘Ik heb hier de uitslag van je biopsie.’

Na een korte stilte schraapte John zijn keel. ‘Alles is goed, nietwaar?’ Zijn stem klonk geforceerd, onnatuurlijk.

De dokter begon te praten, maar Elizabeth wist het al. Ze wist dat het slecht nieuws zou zijn en op dat moment kon

ze niet denken aan een operatie of bestraling of hoe ziek ze daarvan zou worden. Ook kon ze niet denken aan het onvoorstelbare – aan spijt, of dingen die ze over zou willen doen of die ze liever niet had gedaan. Er was maar één vraag die haar helemaal in beslag nam.

Hoe zou haar gezin in vredesnaam zonder haar verder moeten?

Erin Hogan had direct al een slecht gevoel gehad bij het idee om de biologische moeder te ontmoeten.

Hun adoptieadvocaat had hen hier wel voor gewaarschuwd, maar nu het nog maar vier weken zou duren voordat het dochttertje van de vrouw zou worden geboren, had Erin geen nee tegen haar kunnen zeggen. Sam was het ermee eens geweest. Wat het resultaat ook zou zijn, ze zouden de biologische moeder ontmoeten, luisteren naar wat ze te zeggen had en hopen dat niets, maar dan ook absoluut niets, hun droom zou verstoren: zelf een dochttertje hebben.

Over dertig minuten zouden ze elkaar ontmoeten in een parkje niet ver van hun eigen huis in Austin en dan zouden ze een uur doorbrengen met de biologische moeder, Candy Santana, en haar twee kinderen.

Voordat Erin die dag het huis verliet, had ze buikpijn. 'Sam?' Ze bleef in de deuropening van de babykamer staan en keek naar binnen.

'Ik weet wat je wilt zeggen.' Hij ging naast haar staan en streelde met zijn vingers over haar arm. 'Je maakt je zorgen.'

'Ja.' De babykamer was helemaal roze met wit: roze muren, een wit wiegje met roze beddengoed en een commode vol roze teddyberen. Het rook er vaag naar verf en babypoeder. Erin sloeg haar armen over elkaar en drukte een vuist in

haar zij. ‘Alles ging zo goed.’ Haar ogen vonden die van Sam. ‘Waarom nu?’

‘Ik weet het niet.’ Hij gaf haar een kus op haar hoofd en nam de babykamer in zich op. ‘Misschien wil ze zien hoe enthousiast we zijn.’

Die mogelijkheid kon ze zich nauwelijks voorstellen. Ondanks de warme Texaanse ochtend in maart, rilde Erin. Toen liep ze naar de voordeur. ‘Laten we maar gaan, des te sneller is het achter de rug.’

Tijdens de korte rit naar het park zwegen ze, voornamelijk omdat Erin bang was om te praten, bang om te speculeren over wat er zou kunnen gebeuren of waarom de biologische moeder hen nu ineens wilde ontmoeten. Zonder maatschappelijk werkster, advocaat of een andere functionaris erbij. Ze parkeerden de auto en liepen naar een picknicktafel.

Tien minuten later zagen ze hoe een jonge vrouw met twee kleine meisjes hun kant op kwam. Naast haar liep een magere man met lang haar en gemene, donkere ogen.

‘Wie is dat?’ fluisterde Erin. Ze zaten boven op de tafel met hun voeten op de bank.

Sam fronste. ‘Geen idee, maar dat belooft niet veel goeds.’

Het naderende koppel liep hand in hand. Terwijl ze dichterbij kwamen, voelde Erin de knoop in haar maag groeien. Candy was hoogzwanger en droeg versleten, vieze kleren en kapotte slippers. Op de armen van de man zaten allemaal tatoeages. Eentje was van een bontgekleurd, uitdagend kereltje waaronder in schuinschrift *jongheer* stond. Op de andere arm stond een volledig naakte vrouwenfiguur met daarboven de naam *Bonnie*.

Erin begon te slikken om niet te gaan beven. Ze keek iets omlaag naar de meisjes die een eindje voor de twee volwassenen uit renden. De jongste dochter van Candy was een jaar of twee en had alleen maar een slobberige luijer aan. Het

andere meisje, dat niet veel ouder was, had een snotneus. Beide kinderen hadden geklit blond haar, lusteloze ogen en een lege blik. Ze zagen er lichamelijk en emotioneel verwaarloosd uit.

Zo zou ook het nog ongebooren kind van Candy er op een dag uitzien als er iets misging in het adoptieproces, of als Candy van gedachten...

God, nee... laat me dat toch niet denken. De twee waren nu bijna bij hen en Erin kon voelen hoe alle kleur uit haar gezicht wegtrok. *Alstublieft, help ons hierdoorheen.*

‘Hoi.’ In de blik van Candy viel geen glimlach te bespeuren. De rechterkant van haar bovenlip begon te trillen, waarna ze er met haar duim overheen wreef. ‘Dit is Dave. De vader van het kind.’

De vader van het kind? De schrik sloeg Erin als een koord om haar nek. ‘Eh...’ Ze dwong zichzelf om te glimlachen. ‘Hallo. Ik ben Erin.’

Naast haar stak Sam zijn hand uit naar de getatoeëerde man. ‘Hallo.’

Dave schudde de hand van Sam, maar weigerde hem of Erin in de ogen te kijken. In plaats daarvan keek hij eerst naar Candy, toen naar de meisjes, vervolgens naar de grond en daarna weer naar Candy. Hij bromde iets wat een begroeting zou kunnen zijn. Erin wist het niet zeker.

Aanvankelijk zei niemand wat. Toen schraapte Candy haar keel en keek naar haar dochtertjes. De jongste had een paardenbloem geplukt en stond nu op de steel te kauwen. ‘Hé!’ Candy wees naar het meisje en liet een aantal vloeken horen. ‘Clarisse, ik heb je al honderd keer gezegd dat je niet zo stom moet doen en dat meen ik. Je bent geen geit; haal die bloem uit je mond.’

Het meisje keek op naar Candy. ‘Nee!’ Ze hield de steel stevig tussen haar lippen geklemd.

Candy mompelde iets terwijl ze met grote stappen op het kind af liep en haar arm beetpakte. 'Laat los!'

De ogen van het meisje stonden vol angst. Ze liet de bloem vallen en probeerde van Candy weg te lopen. De vrouw liet de arm van Clarisse los en snauwde naar haar. Terwijl ze naar de tafel terugliep, leek ze zich te realiseren wat ze had gedaan, hoe ze zich had gedragen tegenover haar dochtertje. Ze keek nerveus en haar lip trilde weer. Toch lukte het Candy om wat geforceerd te glimlachen. 'Gekke kinderen.'

Erin wist niet wat ze moest zeggen. Ze keek naar haar handen, naar haar trouwring. *God, waar gaat dit over?* Ze sloeg haar ogen op en keek van Candy naar Dave.

De getatoeëerde man schraapte zijn keel en keek Candy indringend aan.

Candy knikte en richtte zich tot Erin. 'We, eh... we moeten jullie wat zeggen.'

De knoop in Erins maag werd ineens twee keer zo groot. Ze voelde dat Sam haar hand pakte en die stevig vasthield. 'O ja?' Erin slikte een paar keer. 'Wij zijn... wij zijn heel erg blij met de adoptie. Wat ons betreft is er niets veranderd.'

'Is er voor jou soms iets veranderd, Candy?' Sam klonk kalm maar Erins hart sloeg een slag over.

Candy en Dave keken elkaar aan en de lip van Candy begon nog meer te trillen. 'Nee, maar...' Even keek ze naar de grond. 'We hebben alleen wat geldsores, weet je wel? Het is echt een ramp om werk te vinden wanneer je, nou ja, zwanger bent en zo.'

Zodra Erin het woord *geld* hoorde, ontspande ze zich. Ging het alleen maar daarom? Kon Candy de huur niet betalen en had ze een paar honderd dollar nodig? Hun advocaat had hen op het hart gedrukt Candy geen extra geld te geven. Wat ze aan financiën nodig had tijdens de zwangerschap was

al geregeld en Candy had een overeenkomst ondertekend dat ze niet om meer geld zou vragen.

Maar als ze meer nodig had, dan was dat maar zo. Een paar honderd dollar en dan konden ze allemaal weer overgaan tot de orde van de dag. Erins hart ging nu iets minder tekeer. Ze haalde zich de baby voor de geest, de zachte huid en het fijne gezichtje, zoals ze zich het meisje altijd voorstelde. Amy Elizabeth, hun eerste kindje. Alles zou toch nog goed komen. Alles.

Sam zat te knikken en keek naar Candy. 'Dat kan gebeuren.' Op zijn bovenlip begonnen zich druppeltjes te vormen. 'Iedereen komt geld te kort.'

Dave verplaatste zijn gewicht naar zijn andere voet en legde zijn rechterhand op de tatoeages van zijn andere arm. 'Wat ze bedoelt,' hij hield zijn hoofd schuin, 'is dat we meer poen nodig hebben.'

Het was dan toch gezegd. Erin slikte. Als ze nog hadden getwijfeld, dan was de vraag – een vraag waarvan ze allemaal wisten dat die verboden was – nu uitgesproken. Ze vond de ogen van Sam en gaf hem zwijgend haar instemming.

Hij keek Candy strak aan. 'Heb je al met de advocaat gesproken? Ik dacht dat we het erover eens waren hoeveel je nodig had.'

'Het is niet genoeg.' Candy keek boos naar Sam. 'Je zou zelf 's moeten proberen om kinderen op te voeden en zwanger te zijn met zo weinig geld.'

Kinderen opvoeden? Erin knarste met haar tanden. Candy voedde die meisjes helemaal niet zelf op; hun dominee had dat diverse malen gezegd. De moeder van Candy zorgde voor hen. Dat ze nu hier waren, was alleen maar voor de show.

'We spreken dit af.' Dave drukte de punt van zijn afgetrapte laars in de grond en stak zijn handen in zijn zakken.

Hij grijnsde en Erin zag een gouden knopje in het midden van zijn tong. ‘We moeten meer hebben.’

Een tijd lang zei niemand iets. De meisjes waren een eindje verderop nog steeds rustig aan het spelen. Uiteindelijk vond Erin haar stem terug en richtte ze zich tot Candy. ‘Hoeveel?’

Boven hen speelde de warme wind met de bomen die aan de rand van het park stonden. Candy tuitte haar lippen. ‘Vijfduizend.’

Erin moest de arm van Sam grijpen om niet van de bank te vallen. *Vijfduizend?* Hun hele spaargeld was al opgegaan aan de adoptie; vóór de geboorte van de baby zouden ze nooit zo veel geld bij elkaar kunnen krijgen.

Candy zei iets, probeerde het uit te leggen, maar Erin kon zich niet concentreren en hoorde niets anders dan het bedrag.

Vijfduizend dollar?

De gedachte daaraan verbleekte het beeld van het ongeboren kind; het beeld dat Erin zich in gedachten had gevormd van een klein meisje dat ze in haar armen wiegde. Ze hapte naar lucht en keek naar haar man. ‘Sam...’

Met op elkaar geklemde kaken legde hij zijn hand op die van haar. De grootte van het bedrag was nog niet eens goed tot Erin doorgedrongen, toen Dave de genadeklap uitdeelde.

‘Vijfduizend binnen vierentwintig uur.’ Hij lachte op een manier die totaal niet bij zijn ogen paste. ‘Of het feest gaat niet door.’

Het bloedonderzoek was een idee van de dokter geweest.

Niet omdat hij eraan twijfelde of ze wel echt hiv-positief was, want toen Ashley bij hem in behandeling was gekomen, had de dokter het laboratorium zelfs nog gebeld en had hij

te horen gekregen dat ze het oorspronkelijke bloedmonster tweemaal hadden onderzocht. Beide keren was de uitslag positief geweest. Nee, hij wilde graag een compleet beeld van haar krijgen, hoe het stond met de niveaus van haar enzymen en mineralen, en hij wilde alle mogelijke onderzoeken doen die zouden kunnen vaststellen hoe het met haar gezondheid was en in hoeverre haar immuunsysteem was aangetast. Maar hij wilde vooral weten voor welke behandeling hij moest kiezen.

Ashley had verwacht dat ze de uitslag wel telefonisch te horen zou krijgen, net zoals de vorige keer, maar op deze warme vrijdagochtend zat er tussen de stapel post een dikke envelop van het laboratorium. Terwijl ze weer het huis in liep, bekeek Ashley de envelop aandachtig.

Cole zat binnen aan de eettafel het alfabet op een vel papier te schrijven. Met een brede glimlach keek hij haar aan terwijl ze naar binnen kwam lopen. 'Hoi, mam.' Hij kon met zijn voeten niet helemaal bij de vloer en liet zijn benen onder de stoel schommelen. 'Ik ben al bij de T.'

'Echt waar?' Ashley keek weer naar de envelop. 'Dat is hartstikke goed, jongen. Roep maar even als je klaar bent, dan kan ik het nakijken.'

Ze liep de keuken in en legde de rest van de post op een tafeltje bij de telefoon. Ze keek naar de dikke envelop, schoof haar duim onder de klep en trok de aan elkaar geniete papieren uit de envelop.

Naast haar naam stond boven aan het eerste blad te lezen: *Laboratoriumuitslagen.*

Ashley hoefde zich niet nerveus of vreemd te voelen over de uitslagen. Ze wist tenslotte al dat ze hiv-positief was; het ging er alleen maar om hoe haar bloed zich hield en of er iets van een ontwikkeling richting aids te zien was.

Haar ogen flitsten over de pagina, nieuwsgierig op zoek

naar de conclusie, de plek waar een leek iets zou kunnen begrijpen van de getallen en berekeningen. Toen, onder aan het eerste blad, zag ze het staan. Gewoon een paar regels van slechts enkele woorden waardoor Ashleys hart op een vreemde en onherkenbare manier begon te kloppen.

Ze begon te hijgen en knipperde snel met haar ogen.

Dat was onmogelijk; ze kon het niet geloven, wilde het niet geloven. Iemand moest een fout hebben gemaakt.

Het duizelde haar en ze greep het aanrecht beet om niet onderuit te gaan. Ze moest Landon zien te vinden, ze moest het hem vertellen.

‘Mama, ik ben klaar!’ Vanuit de kamer ernaast klonk de zangerige stem van Cole. ‘Kom maar nakijken.’

‘Ja.’ Ashleys gezicht gloeide en tintelde, alsof ze te dicht bij een kampvuur zat. ‘Ik kom er zo aan.’ Ze drukte haar handen tegen haar wangen en leunde achterover. Haar vingers waren ijskoud. Opnieuw zag ze de uitslagen. Die konden toch niet juist zijn?

Vanaf de achterkant van haar hoofd trok een rilling via haar ruggengraat naar haar voeten. *God, is het waar? Is het echt waar?* Toen keek ze nog één keer naar de laboratoriumuitslagen en begon zich voor te stellen dat ze misschien – heel misschien – toch wel klopten. Het was eigenlijk niet mogelijk, maar toch... stel dat het toch zo was? Stel dat ze zover was gekomen, zo veel had opgegeven, terwijl dit nu de uitslag was? Ze wist niet zeker of ze moest gillen of juichen of op de vloer neervallen en in huilen uitbarsten.

Maar één ding wist ze zeker.

Als de uitslagen juist waren, zou haar leven vanaf nu totaal anders worden.

Dokter Steinman was nog steeds bezig om haar de uitslagen uit te leggen, maar Elizabeth hoorde er helemaal niets van. Ze kon alleen maar denken aan wat dit gesprek voor haar gezin zou betekenen.

De dokter hield op met praten en keek haar afwachtend aan. ‘Begrijp je wel wat ik je zit te vertellen, Elizabeth?’

Ze keek naar John, die nog steeds naast haar zat. Hij hield haar hand stevig beet, maar zijn hoofd hing voorover en hij had zijn ogen dicht. Ze wilde hem door elkaar schudden, zodat hij zou opkijken en haar glimlachend zou vertellen dat alles wel goed zou komen. Net zoals hij had gedaan voordat de dokter hun over de uitslagen had verteld.

Maar de dokter zat te wachten. Ze keek hem aan en schudde zachtjes met haar hoofd. ‘Ik... ik geloof niet dat ik het begrijp.’

Dokter Steinman zuchtte vermoeid. Hij was een vriend van John. Ook voor hem kon dit niet gemakkelijk zijn. ‘Wat ik probeer te zeggen, Elizabeth, is dat de kanker inderdaad terug is. Op het mammogram is een schaduw te zien in je andere borst en de biopsie vertelt me dat wat het ook is, het sterker en agressiever is dan de vorige keer.’ De dokter beet op zijn onderlip en keek van Elizabeth naar John. ‘Het spijt me; ik kan het niet anders uitleggen. Ik raad een dubbele borstamputatie aan en dat zou ik graag maandag willen doen.’

Deze keer was elk woord raak. Elizabeth wist niet meer hoe ze moest uitademen, kon niet meer reageren en ook

niets zeggen of doen behalve compleet verstijfd blijven zitten. Een dubbele borstamputatie? Maandag? Dat was onmogelijk, volslagen absurd. Ze was al meer dan tien jaar vrij van kanker, veel langer dan de vijf jaar die staan voor de periode waarna iemand zagezegd de strijd heeft gewonnen.

De dokter zat te wachten op haar antwoord, maar ze kon niets uitbrengen, zich niet bewegen of zelfs maar met haar ogen knipperen. Als ze ook maar iets zou zeggen, dan werd de diagnose van de dokter werkelijkheid. Ze zou tegenover hem zitten in zijn spreekkamer, met John naast haar, en het ergste nieuws van haar leven te horen krijgen. En daarom zei ze niets en leunde ze alleen maar zwaar tegen de arm van John.

Op dat moment zag ze zijn ogen. Voor de eerste keer in die vreselijke minuten ving Elizabeth een glimp op van het gezicht van haar man en zag ze hoe somber de situatie daadwerkelijk was. De ogen van John stonden vol angst. Ze had John maar een paar keer zien huilen, ze had zijn tranen gezien toen Luke zijn weg weer had teruggevonden naar de familie en toen hij Kari had weggegeven. Maar nu zag ze voor het eerst een pijnlijke, benauwende angst in de ogen van haar man.

Dokter Steinman legde de papieren terug in Elizabeths dossier en keek hen allebei aan. 'Als maandag niet uitkomt voor jullie, wil ik de operatie in ieder geval zo snel mogelijk uitvoeren.' Hij stond op, aarzelde even en liep toen naar de deur. 'Ik laat jullie nu alleen zodat jullie erover kunnen praten.' Er viel opnieuw een ongemakkelijke stilte. 'Het spijt me, Elizabeth, John... het spijt me.'

Toen hij weg was, stond John op en hielp hij Elizabeth overeind komen. Ze pakte haar tas en als een stel robots verlieten ze zwijgend hand in hand de spreekkamer. John reed en de hele weg naar huis zeiden ze niets. De schok van

het nieuws trilde nog na in het hart van Elizabeth en ze wist zeker dat dat ook bij John het geval was.

Het was een schooldag en Cole – die nog net te jong was om naar school te gaan – was nu thuis bij Ashley omdat Elizabeth naar het ziekenhuis moest. Toen ze de borstfoto ging laten maken, hadden ze de kinderen verteld dat het gewoon een controle was. Ze hadden niets gezegd over de biopsie of de reden voor de afspraak van vandaag. Het laatste wat Elizabeth wilde, was overspoeld worden met telefoontjes nadat ze het nieuws te horen hadden gekregen.

Het was beter om ze te laten geloven – in ieder geval nog even – dat hun leven eindelijk op orde was, dat de vrouw van wie ze hielden en op wie ze rekenden, niet op het punt stond om de strijd van haar leven aan te gaan. Ze opende het portier, stapte uit en begon te lopen. Pas toen ze Johns stem hoorde, draaide ze zich om.

‘Elizabeth, wacht even.’ Hij stapte uit en leunde tegen de auto. ‘We moeten praten.’

‘Best.’ Ze deed haar ogen dicht en ademde diep en langzaam in. De lucht rook zoet, naar het vroege voorjaar en vochtige aarde die zich voorbereidde op nieuw leven. Haar knieën knikten en de grond onder haar leek plotseling vloeibaar te worden. Ze kon niet blijven doen alsof en sloeg haar ogen op.

‘Waar ga je naartoe?’

Er was maar één plek geschikt voor dit gesprek. ‘Kom maar mee.’ Elk woord was een inspanning, een oefening in beheersing. ‘Alsjeblieft, John.’

Ze wachtte tot hij naast haar stond, totdat zijn hand in die van haar lag. Terwijl ze op pad gingen, leek het alsof hij een plan had, alsof hij de leiding nam, en iets in zijn houding ontroerde Elizabeth. Omdat hij wist waar ze heen wilde gaan. Hij kon haar gedachten lezen, zelfs nu. Vooral nu. Nu

het haar duizelde van het ergste nieuws van haar leven.

Ze liepen door de glooiende achtertuin naar de voetbrug over de beek achter het huis. Daar, niet ver van de brug en omringd door een haag van kreupelhout en uitlopende bomen, stond een bankje dat nog steeds was bedekt met bladeren van de afgelopen herfst.

‘Hier?’ Hij keek haar aan, zijn oogopslag was leeg en koud.

Ze kon geen woorden vinden en dus knikte ze alleen maar.

Ze waren hier al jaren niet meer geweest. Lang geleden – toen de kinderen nog op school zaten – was de bank hun eigen plekje, waar ze spraken over Kari’s kalverliefde voor Ryan Taylor, waar ze baden dat Brooke de sociale vaardigheden zou ontwikkelen die pasten bij haar intelligentie en vastberadenheid. Het was de plek waar ze gesprekken hadden over Ashley en haar puberale opstandigheid, waar ze naartoe gingen toen Elizabeth zich afvroeg of Erin misschien een eetstoornis had omdat ze maaltijden oversloeg. Ten slotte was het ook de plek waar ze baden voor Luke, dat hij de compassie zou vinden die hij soms leek te missen.

Die bank had dat allemaal gehoord.

Elizabeth en John glipten dan het huis uit voor een avondwandeling langs de rand van hun erf om de dag door te nemen en altijd belandden ze dan bij de oude bank. Vanaf die bank kon Elizabeth de achterkant van het huis zien en soms wat haar kinderen binnen aan het doen waren. Bij de bank was het rustig, weg van de chaos en de heksenketel die hun huis in die tijd was. Daar konden ze hun gesprekken voeren zonder onderbrekingen, slechts opgeluisterd door de achtergrondmuziek van de stromende beek, ruisende bladeren en de kreet van een toevallige, eenzame havik.

Enkele jaren geleden – toen de kinderen waren uitgevlogen en privacy niet langer een probleem was – hadden

de avondgesprekjes zich verplaatst naar hun slaapkamer of de comfortabele fauteuils bij hun kleine open haard. Maar die plek voldeed nu niet. Niet nu haar hele huis het uitschreeuwde van de herinneringen en alle kamers en hoeken haar in het oor schreeuwden wat ze te verliezen had.

Nee, het bankje was het beste wat ze kon bedenken.

John keerde zich naar haar om en zei niets, keek haar alleen maar aan, zijn gezicht bedekt met een masker van schrik. Toen, zonder een woord te zeggen, trok hij haar naar zich toe. ‘Elizabeth...’

Ze legde haar armen rond zijn middel, ging tegen hem aan staan en hun lichamen vonden die bekende houding waar Elizabeth zo van hield. Die houding zou anders aanvoelen zodra de chirurg zijn werk had gedaan. Talloze gedachten die in haar opkwamen, wilden uitgesproken worden. Maar toen ze haar mond opendeed, was het geluid dat naar buiten kwam alleen maar een hartverscheurende, ruwe kreet; wanhopig en triest en zo krachtig dat haar knieën er slap van werden.

‘John...’ Zijn naam klonk meer als een jammerklacht dan een woord. Ze hield haar adem in om zelfs daarin maar een heel klein beetje kracht te vinden. ‘Waarom?’

Hij steunde haar, zoals hij haar altijd had gesteund wanneer het leven zwaar was. Lange tijd bleven ze zo staan, waardoor Elizabeth in ieder geval een klein stukje van haar verdriet op de schouders van haar man kwijt kon. Terwijl ze huilde voelde ze hoe hij schokte, hoe zijn schouders tegen die van haar stootten, want dit was groter dan alles wat er tot nu toe op hun pad was gekomen.

Maar zelfs nu was het niet groter dan de God die ze hun hele leven hadden gediend.

Ze rechtte haar knieën en legde haar handen op zijn borst. Gebed. Ze moesten bidden voordat ze ook maar kon gaan

denken aan de toekomst. Ze zocht zijn betraande ogen. De zon brandde op hen, maar kon de kou in haar botten niet verjagen. ‘Bid, John.’ Ze snoof twee keer en keek naar de stralend blauwe lucht. Toen haar ogen die van hem weer hadden gevonden, keek ze in de diepte van zijn ziel. ‘Bid, voordat we nog meer tijd verliezen. Alsjeblieft.’

Hij aarzelde, maar slechts even. ‘God,’ zei hij met gesloten ogen en zijn stem brak. Hij sloeg zijn handen rond haar middel en zijn kin begon te trillen. ‘God, U weet waarom we hier zijn.’

Elizabeth hield haar ogen open, keek naar hem, en vond het verschrikkelijk hoe hun leven op zijn kop was gezet door één diagnose. Ze stonden hier toch niet echt, of wel? Hoe kon het dat de kanker weer terug was gekomen?

John stond nu wat meer rechtop en voelde zich gesteund door zijn zelfbeheersing. ‘U wordt niet beperkt door medische verslagen of statistieken of kanker. Wij vertrouwen op U, God. Alstublieft,’ trillend ontsnapte de adem aan zijn lippen, ‘alstublieft, verricht U voor Elizabeth een wonder.’ Toen hij het gebed beëindigde, klonk zijn stem geforceerd. ‘God, we smeken het U, in Jezus’ naam.’

Ze hielden elkaar stevig vast om elkaar overeind te houden en bleven zo staan totdat bij allebei de tranen waren opgedroogd. Toen veegde John de bank schoon en gingen ze zitten.

Elizabeth had zich haar hele leven nog niet zo gevoeld. Een vreemde mengeling van adrenaline, verdriet, boosheid en paniek borrelde in haar op en joeg door haar aderen, waardoor een deel van haar wilde huilen en een ander deel zo hard mogelijk wilde wegrennen.

John verstrengelde zijn vingers met die van haar. ‘Laat je het doen?’ Nu keek hij haar aan. ‘De operatie?’

Haar keel vernauwde zich toen ze hem aankeek, de enige

man van wie ze ooit had gehouden. Ze hield haar blik op hem gericht. ‘Natuurlijk laat ik het doen. Ik ga maandag, zoals hij voorstelde. Ik zou zelfs mijn armen eraf laten snijden als ik daardoor meer tijd met jou en de kinderen zou hebben.’

‘Hoe...’ hij zuchtte op een manier waardoor hij veel ouder leek dan bijna zestig, ‘hoe kijk je ertegenaan?’

‘Tegen de operatie?’ Ze had het nog steeds koud en zat nog altijd te rillen. Ze kroop dichtertegen John aan. ‘Of tegen de kanker?’

‘Tegen alles.’

‘Bang.’ Elizabeth legde haar hoofd op zijn schouder. ‘Razend. Wanhopig. Sterk.’ Ze klonk verdrietig. ‘Om de paar tellen is het weer anders.’

‘Ze kunnen tegenwoordig beter opereren dan vroeger, nauwkeuriger.’ John keek haar aan. ‘Maar toch...’

‘Toch raak ik mijn borsten kwijt.’

‘Ja.’ In zijn blik wisselden verslagenheid, frustratie en machteloosheid elkaar af.

‘Ik geloof niet dat me dat nu bezighoudt.’ Elizabeth tilde haar hoofd op en keek naar het oude huis, zo’n honderd meter verderop. ‘Ik zit meer te denken, stel dat het niet helpt?’ Ze keek naar hem. ‘Stel dat er al uitzaaingen zijn?’

‘Die zijn er niet.’ John knarste met zijn tanden en ze zag hoe hij zijn kaakspieren twee keer aanspande. ‘Zo moet je niet denken.’

‘Het zou kunnen, John. Dat weet je best.’ Ze keek weer naar het huis. ‘Op de terugweg zat ik zo te denken, je weet toch hoe we in de kerk praten over de hemel en over gereed zijn om te sterven, over dat het in de hemel beter zal zijn en dat het leven pas in de eeuwigheid begint?’ Ze ging wat meer rechtop zitten. ‘Ik kan me niet meer herinneren hoe vaak ik tegen mezelf heb gezegd dat ik niet bang ben om

dood te gaan.’ Haar schouders gingen twee maal iets omhoog. ‘Ik ken alle Bijbelverzen die daarbij horen. *U weet niet eens hoe uw leven er morgen uitziet. U bent immers maar damp, die heel even verschijnt en dan al verdwijnt of want voor mij is leven Christus en sterven winst.* Ik heb ze tientallen keren uitgesproken en kon me altijd vinden in het idee van de dood.’

Een briesje ruiste door de boomtakken boven hen. John streek met zijn duim over haar hand. ‘En nu?’

‘Nu...’ ze kneep haar ogen samen en zag de nabije toekomst, ‘nu wil ik alleen maar lang genoeg blijven leven om nog mee te maken dat Ashley en Landon een trouwdatum prikken en te zien dat Cole eindelijk een vader heeft, om te weten dat het goed komt met Hayley, en om het dochtertje van Erin en Sam te leren kennen. Om er te zijn voor Kari wanneer zij en Ryan hun eerste kindje krijgen en Ashley te helpen zodra zij... als zij aids krijgt.’

Haar ogen stonden opnieuw vol tranen en ze keek John weer aan. ‘Ik wil geen damp zijn die heel even verschijnt, John. Ik wil niet naar de hemel, nog niet. Ik wil mijn kinderen en mijn kleinkinderen ouder zien worden. Het idee dat ik dat niet meer zal beleven, maakt me doodsbang.’

John kneep in haar hand. ‘Vecht er dan tegen.’ Voor het eerst sinds ze het slechte nieuws hadden gekregen, klonk in zijn stem vastberadenheid door. Hij legde zijn andere hand tegen haar gezicht. ‘Vecht ertegen zo hard je kunt. En als je even geen zin hebt om te vechten, steun dan op mij en ik zal voor jou vechten.’

‘Dat zal ik doen.’ Ze snotterde. ‘Met elke ademtocht zal ik ertegen vechten.’ Onderzoekend keek ze naar zijn gezicht, zijn ogen. De liefde die hij uitstraalde was zo sterk, alsof alleen die al in staat was om haar te genezen. ‘Weet je wat ik zou willen?’

‘Nee, wat dan?’ Hij legde zijn hand op haar knie.